

Foredrag af Bruno Gröning, München, 29. september 1950

"Jeg ved ikke, om De allerede ved, at ..."

Henvisning:

Dette er en afskrift af det stenografisk optagne foredrag af Bruno Gröning, som han har holdt den 29. september 1950 hos heilpraktiker Eugen Enderlin i München.

Foredrag af Bruno Gröning, München, 29. september 1950

"Jeg ved ikke, om De allerede ved, at ..."

Min kære helsesøgende!

Jeg ved ikke, om De allerede ved, at jeg igen – hvad jeg måske kan gentage endnu engang – alle gode gange er tre – at jeg igen har fået et skriftligt forbud mod at hjælpe og at helbrede syge mennesker. Det er ikke noget nyt, det er jeg helt klar over. Kun ét kan man ikke gøre mig, og det er at forbyde mig sådan noget, det vil sige, det kan ikke hindres. Jeg behøver ikke at vise mig for de syge, og der sker alligevel det, der skal ske. "Der sker jo, hvad der skal ske", sagde jeg sidste år i Herford, da jeg for første gang fik det skriftlige forbud. Da lod jeg alle helsesøgende vide, at jeg havde fået det skriftlige forbud. Da sagde jeg følgende: "Der findes ikke en menneskelig lov, som kan forbyde mig at hjælpe mennesker og at helbrede mennesker. For mig gælder kun én lov, og det er den sande guddommelige. Og om man putter mig i en regntønde og begraver mig i den, så sker der dog det, som skal ske"

Og sådan har jeg løbende overalt, hvor helsesøgende kom sammen, altid sagt det samme. Jeg har ikke været bange for at sige sandheden, lige meget hvem der end befandt sig blandt de helsesøgende. Jeg kunne ikke gøre for, at menneskene, der befandt sig i dette strømområde, er blevet raske. Også her kom det altid an på mennesket selv. Jeg er i stand til at påvirke jordflader eller genstande eller rum, og hvem der befinder sig deri, modtager denne bølge, og denne bølge kalder jeg den helbredende bølge. Der har været så mange, som har villet forbyde mig at fjernhelbrede, der har villet forbyde mig i det hele taget at tale om det. Jeg drømmer ikke om at tie med det, for jeg ved, at jeg allerede har hjulpet utallige mennesker, og det vil jeg gøre hele mit liv. Og derfor er det nu op til hvert enkelt menneske, hvordan han indstiller sig på det.

Men da De alle stort set er uvidende, så tror De gang på gang, at den helbredende bølge ser sådan ud, eller at helbredelsen foregår sådan, at den er synlig. Nej, den helbredende bølge virker sådan på den menneskelige krop, på de indre og ydre organer, at De mærker det. Men den der elsker sin sygdom, holder den fast, den der søger den, vil finde den. Det passer, De kobler Dem så automatisk igen på sygdommen, det vil sige, tilbage på lidelsen. Det er dét, der ikke må ske! Derfor, fordi mennesker endnu er så uvidende, føler jeg mig som tidligere forpligtet til at oplyse, ikke kun den enkelte, ikke kun 100.000 eller millioner, nej, alle mennesker på denne jord. Netop fordi dette sker så uventet for enkelte mennesker, tror de, at de kan hindre det.

Det går simpelthen ikke, jeg behøver ikke at være til stede. Jeg afviser det gang på gang, jeg siger hele tiden til hr. Enderlin, at det ikke er nødvendigt. Han ved det også, men han kommer gang på gang og siger; "Menneskene vil se Dem". Derfor står jeg også foran Dem. Man behøver ikke at tale om en helbredelse. Hr. Enderlin, der har lagt sig i selen for de syge, konstaterer selv hver dag, at endnu før jeg er trådt ind i rummet, dvs. hvor jeg endnu ikke var der, har han allerede alt færdigt. Ham måtte jeg også overbevise om det, så han får en sikkerhedsfølelse og siger: "Gröning har virkelig ret, han behøver ikke at være til stede. Blot vil han opfylde Deres ønske, fordi De siger: "Vi vil gerne se ham". Der er altid mennesker, som ikke lader noget være uforsøgt: Vi vil se ham, vi må se ham. Det kan jeg udmærket forstå, men det er ikke direkte påkrævet. Godt, jeg gør dem den tjeneste, når tiden er til det, men det er ikke nødvendigt.

Hovedsagen er jo, at De først og fremmest får det, som både var og er Deres inderligste ønske, engang at blive rask. For det er faktum, hvad en højere embedsmand sagde til mig, dvs. fra statens side, at jeg egentlig ikke behøvede at helbrede. Det ville være nok, hvis jeg bare befriede menneskene fra smerterne. Hvis jeg gjorde det for et menneske, der kun havde haft smerter i et år, så siger man sådan henkastet, det er jo ikke så slemt, som hvis det havde været hos en, der havde haft smerter i 10, 15, 20, 30 eller endnu længere tid; hvis jeg faktisk kun for en uge ville tage smerterne fra dette menneske; så ville det være den største gave for dette menneske, som i årevis blot måtte tåle sin lidelse, smerterne. Jeg har blot svaret ham, at det er meget for lidt, så det er jeg ikke tilfreds med. Jeg vil vide mennesket sundt, jeg vil vide det godt. Jeg vil jo ikke tjene penge på det. De kommer til mig og siger, jeg må jo købe mig en barberkniv eller en æske tændstikker. Oven i dette er jeg endnu som en almissemottager. Men hvor mennesker måske tror, fordi de går ud fra sig selv, og fordi de selv gør sig de største anstrengelser for kun at tjene penge, at jeg også ville tjene penge, så har de i dette tilfælde taget fejl. Hvis jeg havde villet det, så blev jeg i dag regnet med blandt de rigeste mennesker på denne jord, rig på penge og besiddelser. Jeg behøvede slet ikke at have vrøvl med de stakkels syge, stadig at lade dem hænge på mig. Jeg behøvede heller ikke at ærgre mig, når man ikke lader noget være uforsøgt for at tvinge mig i knæ. Men alligevel er jeg på den anden side blevet en rig mand, rigere, end alle De tilsammen. Så rigt et menneske som mig, findes der ikke magen til! Det kan jeg ærligt og med bestemthed sige her, men rig på kraft til at kunne hjælpe og helbrede mennesker. Jeg tror med bestemthed at kunne sige, at det er mere, og da jeg anser det sidste for at være det rigtigste, siger jeg hvad jeg vil, komme hvad komme vil, jeg opgiver ikke mit kald! Det er sørgeligt for den stakkels syge, det er en kendsgerning, at han hele tiden bliver ødelagt igen. Jeg har nu kunnet gøre store konstateringer, idet jeg har haft enkelte stakkels syge i fjernhelbredelse, hvor det ikke fra den ene dag til den anden straks er lykkedes. Der måtte jeg først rense omgivelserne: jeg havde ikke tid, og så står de i fjernhelbredelsen, ikke kun i Tyskland, men i alle lande på denne jord. Og disse mennesker, hvad jeg netop har konstateret her i Tyskland, ved nøjagtigt, hvad der sker, når de ikke modtager nogen helbredende bølge, så bliver de selv urolige. Det er altid på de dage og timer, hvor jeg bliver så distraheret, at jeg ikke har mulighed for at sende den helbredende bølge li-

ge i øjeblikket. Og det kan mærkes hjemme hos den syge. Og nu vil jeg igen have den tid, man har givet mig, til mere og mere at sørge for disse ting, så jeg endegyldigt kan bevise, hvad der sker.

Jeg bliver ikke vred over, at den ene eller den anden tror at kunne forbyde mig det. Da vil jeg give ham dette til svar: "De, De er et rigtig stort fæhoved". Og gentage det samme et par gange: Jeg har sagt, at De kan anklage mig. Jeg påstår det endnu en gang, så De ikke glemmer det: De er det største fæhoved, jeg nogensinde i mit liv har mødt, og netop et rigtig stort fæhoved med hensyn til min gøren og laden. Og da jeg sagde disse små sætninger, var han slået. For ingen kan sige det, som nogle mennesker har sagt: "Jeg tror ikke på det, Gröning er en charlatan eller sådan noget, det passer ikke, jeg er skeptisk overfor ham". Skeptisk, dette lille ord findes med urette. Der er ingen skepsis i dette. Jeg siger til dette, at han er uvidende. For hvorfra skulle mennesket også have vidst det.

Jeg vil ikke sammenligne mig med Jesus Kristus, men det var engang sådan. Der er kommet mennesker til mig, der kort har gjort mig opmærksom på: "Man behøver kun at sammenligne det, De gør, med det Nye Testamente, der mærker man ingen forskel". Ikke, at jeg selv vil sige dette, nej. Man har også givet mig det skriftligt. Men jeg kommer ikke selv til at læse det, jeg har til i dag ikke antaget nogen menneskelig lære, jeg har virkelig ikke ladet mig forkvakle. Dannet er jeg. Jeg har endnu aldrig gjort noget menneske fortræd. Dannelsen jeg har, er ingen forkvakling, nej, jeg er dannet. [uoversættelig leg med ord, (Bildung, Einbildung) o.a.]. Jeg har endnu ikke gjort noget menneske noget ondt, jeg har heller ikke tilføjet ham nogen uret. Jeg kunne jo gøre så meget, jeg kunne totalt ødelægge mennesket, dvs., den der er imod mig. Og mange har sagt til mig: "Ødelæg dog disse mennesker, det har De jo magt til". Så har jeg sagt: "Nej, det ville jo være en svaghed fra min side, hvis jeg ville benytte denne guddommelige gave til dette, og det afviser jeg". Og mine fjender ved ganske nøjagtigt, at jeg ikke vil gøre dem noget ondt. For jeg går ikke vejen for at gøre ondt, men for at hjælpe og helbrede mennesker, for at føre dem på den rigtige vej. Og det er den sande guddommelige, som den sataniske magt for årtusinder siden har trukket mennesket bort fra. Han har gjort sig selvstændig, og står i dag alene. Han har slet ingen ret mere til at forvente hjælp fra Vorherre. I dag befinder mennesket sig på en gal vej. Han er i sin tid lidt efter lidt blevet trukket væk, og ved i dag ikke mere, hvilken der er den sande, guddommelige vej. For den sataniske magt har sprængt broen bort bag sig, da den havde fået trukket alle mennesker fra denne vej. Denne bro er genopbygget, jeg har genskabt den påny, og nu kan enhver gå denne vej, der fører over broen. Jeg er ikke selv helbrederen, jeg er lige så meget menneske af kød og blod som De. Det er ikke min kraft, ingen menneskelig, det er den guddommelige. Jeg står kun for Dem som en vejviser. Om De beslutter Dem for denne gode vej, er ikke min sag, det er ethvert menneskes egen sag.

Og på den anden side står jeg der som en mekaniker, der igen indstiller forbindelsen til det guddommelige, til denne sande guddommelige strøm, som mennesket behøver for at modtage hjælpen og helbredelsen. Men han kan kun modtage den,

når han ikke mere tænker på det dårlige, det snavsede, på sygdommen. Men er fast besluttet på at gå den nye, den sande, guddommelige vej.

Og jeg står foran Dem som en lille transformator, der modtager strømmen og fordeler den rigtigt, som hvert menneske behøver den for at modtage helbredelsen. Det er alt, hvad jeg sådan i store træk har at sige Dem. Det siger jeg ikke kun nu, eller har kun sagt nu, det har jeg allerede sagt i tidligere år. Det har jeg allerede sagt, da jeg endnu kun var en lille knægt.

Når De skriver et langt brev til mig, så lægger jeg det lukket i lommen. Jeg behøver ikke at åbne brevet, jeg ved, hvad der står i det. De behøver ikke at sige noget, jeg ved, hvad De vil sige mig. De behøver ikke at fortælle mig noget. Her er endnu fire mennesker i rummet, som jeg dagligt er sammen med, der hver dag konstaterer, at det svarer til sandheden. Og De tror vel ikke, at hr. Enderlin ville gå med til det, hvis det var løgn og bedrag. Dertil er hans navn ham for kært.

Én ting tillader jeg ikke et menneske, at han forlanger noget af mig. Det ved han for lidt til. De må høre på mine ord, som jeg gang på gang beder Dem om nøjagtigt at efterkomme, passe på og i det hele taget følge, og fortsat være fast besluttet på at gå videre på denne gode vej. Så har vi fred på jorden. For hadet kommer jo fra det enkelte menneske, idet han ikke engang kan lide eller tåle, at det går et af hans medmennesker bedre. Han under ham, som mennesket altid siger, ikke salt til et æg. Det må høre op, det skal blive bedre. Elsk jeres næste, jeg siger som tidligere: mere end jer selv! For mig er et medmenneske altid mere kært, jeg glemmer mig selv, jeg tænker ikke på mit liv, jeg tænker på mine medmenneskers liv.

For at De forstår mig rigtigt, vil jeg give Dem endnu ét med på vejen, om hvordan det også i al fremtid kun vil være, og kun kan være. Jeg stiller kun ét spørgsmål: Er det nødvendigt, at De går til senderen med Deres radio, for at modtage sendebølgen fra denne bestemte sender? Det behøver man ikke. De bliver pænt hjemme med apparatet. De indstiller blot dette apparat på en bestemt sender. På radioens område finder der flere sendere. Her findes der kun én. De behøver kun at indstille apparatet, dvs. at få fat i strømmen, ligesom De også har strøm. Forestil Dem, at De nu er modtagerapparatet, og så, når De lader denne strøm komme ind i dette apparat, stiller De skalaen på en bestemt sender, og De hører, hvad senderen sender. Ikke omvendt. For senderen er det lige meget, om det ene eller andet apparat er i orden eller ej. For at holde den i orden, så den kan modtage sendebølgen, findes der fagfolk. Altså, lad os antage, at jeg var senderen – hvad der også svarer til kendsgerningen – og De er modtageren, og hr. Enderlin er fagmanden, der kan bringe dette apparat i orden. Og det bedste bevis herfor er, at når det ene eller andet apparat ikke er i orden, bringer han det i orden, idet han siger: Vågn dog op og modtag den! Senderen sender fortsat løbende, og derfor er det ikke nødvendigt, at senderen kommer til modtageren eller omvendt. Enhver bliver der, hvor han er, han behøver kun at indstille sig på senderen. Og fordi han ikke vidste det, må vi i øjeblikket gøre fællesmodtagelse. Jeg kan af den grund roligt tage bort fra Tyskland, jeg kan være et eller andet sted i udlandet, jeg sender Dem jo den helbredende bølge, lige meget hvor De befinder Dem, De

behøver blot at indstille Dem. Det er for Dem som menneske det nyeste, men det er ikke ukendt for Dem, at der på den kunstige vej findes nøjagtig det samme. Og her har jeg kun grebet ud efter ét apparat, radioen, som er skabt af menneskehånd. Og det, der kommer fra den guddommelige side, er det naturlige. Man siger, at naturen er Gud. Det har Vorherre ladet vokse og modnes for os, for at vi mennesker kan leve her. Det er kun den guddommelige kraft. Strømmen har vi alle derinde, hvis vi ville fjerne den, ville vi ikke mere kunne leve. Vi ville kvæles, og intet ville heller mere kunne vokse, og ve mennesket, når det går i gang med at fremstille den slags, så det sker. Jeg håber, De har forstået mig.

Og skæld venligst ikke ud, når De får smerter. Komme her uden smerter, komme hjem med smerter, og nu har De dem endnu i to, tre dage. Hvad er så det! Så beder jeg Dem undskyldte mig. Men hvad der først var dødt, og nu bliver levende, er jo en selvfølge.

Når De får trang til at gå, så gå. Når én spørger, om jeg har helbredt, så siger jeg som tidligere, ikke jeg, det har jeg endnu aldrig gjort, jeg har kun fordelt den helbredende strøm rigtigt. Hvor jeg vidste, at det var i orden for kroppen, at den blev klar til at optage, der modtog den strøm. Af helbredelse, ikke spor! Aldrig jeg!

Men lige som der her i Tyskland er så få syge, det er meget få, 90 procent, ikke mange, men sådan er det overalt. Og overalt venter de, overalt vil jeg hjælpe, og hjælper jeg også. Nu kommer det kun an på, hvem der har chancen. Er det ikke Tyskland i dag, har jeg også sagt, så er det et andet land i morgen. Da stakkels tyskere! Så har de haft Gröning. Som jeg ellers altid plejer at sige: Ja, sygdommen har De haft.

Jeg håber, at De har forstået mig. For min skyld kan der komme ti forbud, og endnu ti gange ti forbud. Så sætter jeg mig hen et eller andet sted uden at tale med noget menneske, og hvor mennesker indfinder sig, vil de få hjælp og helbredelse.

Og dermed vil jeg tage afsked. Jeg ønsker Dem den bedste sundhed for Deres fortsatte liv.

Kilde:

Bruno Gröning Stiftelsens arkiv